

Nhà phê bình cho rằng Ngô i Hà N i th c s không c n thi t ph i 't khỏe' v b n thân.

Hai ch Trßng An (có lúc đ c Trßng Yên) th i Đßnh Tiên Hoàng, theo chú thích s sách Đßi Vißt sß ký toàn th , v n là tên mßt xã, và cũng nhißu khi đß c dùng đß chß cß vùng thß phß Hoa Lß. Nhßng nó đã vĩnh vißn thußc vß Thßng Long Hà Nßi nhß câu ca dao:

"Chßng thßm cũng thß hoa nhßi,

"Đßu không thanh lßch cũng ngßi Trßng An."

Lßng nghe lòng mình, tôi tß thßy khi nhßc đß n cái tên đßu dßng y, lòng cũng rßng rßng cßm đßng. Nhßng lý trí bußc tôi có chút phân vân.

Hai ch Trßng An ß đây gßn vßi mßt thói xßu mà tôi tßm gßi là tính khỏe mß, nên lßi càng không thß lßu luyßn mãi

'Người Hà Nội thì không nói thế'

Tác Giả: Văn Ng Trí Nhân

Thứ Bảy, 18 Tháng 9 Năm 2010 14:54

Tràng An vốn là tên gọi của Tây An, thuộc tỉnh Thiểm Tây, miền đất đai phì nhiêu của văn hóa Hoa Hạ. (Người Trung Quốc hay nói với khách du lịch "Muốn biết Trung Quốc một trăm năm trước thì hãy hỏi; muốn biết Trung Quốc một ngàn năm trước Bắc Kinh, muốn biết Trung Quốc năm ngàn năm trước Tây An).

Nhưng cái hay cái đẹp ngoài ta, bao giờ cũng gợi ý muốn chiêm ngưỡng, nhưng nếu thích quá mà vào vào mình bỗng đứng chết, thì lại là một tội lỗi của nhân. Người xưa có thể làm như thế. Nhưng người xưa cũng đã tỉnh ra một phần, nên chỉ dùng Tràng An nói của mình, chứ không đưa nó vào ngôn từ chính thức. Ngày nay chúng ta càng phải tỉnh ra hơn.

Nhất là hai chữ Tràng An ở đây gợi nên với một thói xấu mà tôi cảm giác là tính khoe mẽ, nên lại càng không thể lưu lại mãi.

Đâu là giá trị thật?

Trong câu ca trên, người tỉnh nhận là dân Hà Nội không cần gì u gì mà bộc lộ công khai một cách hiểu cao ngạo với bản thân. Đó là niềm tự hào trước cái phẩm chất riêng mà con người ở một vùng đất sang trọng tự xác định để phân biệt với người nơi khác. Người ta gọi nó là thanh lịch, bao hàm cả tinh tế, thanh nhã, lịch sự... Ít nhất có một ý để bàn:

1/ Chúng ta phẩm chất chính của người dân một thị trấn đô thị là gì? Đã đáng khoe chứ?

2/ Khi không có cái phẩm chất đó, mà cũng tự khoe, khoe lộ liễu, thì có nên không?

3/ Tại sao người ta chỉ khoe được có thế?

Dù dài đến đâu cũng phải nhận với nhau rằng khi nói về người dân Thị trấn mà chỉ nói về thanh lịch, thì còn là quá ít, là đáng lưu ý để xem xét con người qua vẻ bề ngoài.

Làm gì có cái gì gọi là chất hoa nhài khi không còn mùi thơm? Làm gì còn chất Thơ đô khi không còn thanh lịch?

Về phần mình, khi bàn về người Hà Nội chuồn, nếu chỉ nói đến mặt phẩm chất thôi, tôi muốn nói đến mặt cái gì gì ng nh t ng h p c a hi u bi t, lịch lãm, thích ng cao, mặt th t ng tr i t m trí tu , xa lạ với m i thói t nh l xoàng xĩnh. Đó cũng là s x th có đ c nh t m r ng c a hi u bi t và năng lực trau dồi cho mình mặt phẩm giá cao quý, v t lên trên m i s t m th ng.

Tôi phải xin lỗi, vì dĩ nhiên còn dài dòng, chưa tìm được mặt cho cô đức. Nhưng theo tôi, mặt cái gì ch ng c t t s dài dòng nói trên m i là cái phẩm chất hàng đầu mà người Hà Nội chân chính thơm hi u r ng mình nên có, phải có, nếu chưa có ngay thì phải phấn đấu theo hướng đó, và chỉ nên t đánh giá b ng cách so sánh mình với cái tiêu chuẩn khó đạt t i này.

Trong thực tế, tôi đã bắt gặp nó phản ng ph t nh ng ng i l n lên trong các gia đình Hà Nội t m g i là chính hi u. Nh có cái phẩm chất ch c thi t nh v y, nên m c đ u b hoàn c nh xô đ y, chung quanh níu kéo, th m chí hòa vào tàn phá, song h v n đ ng v ng v i th i gian và v n có cái gì đó mà ng i ta phải nh t i, không l n v i các n i khác.

Hóa ra là chuyện “hề kh u”!

'Người ở Hà Nội thì ít không nói thì '

Tác Giả: Väng Trí Nhân

Thứ Bảy, 18 Tháng 9 Năm 2010 14:54

Theo tác giả, Hà Nội luôn chäu nhiäu xáo trộn từ nhiäu thế kỷ.

Nếu xem hai chợ thanh lịch như một giờ thì làm việc, thì có thể tìm thấy chợ nhộn nhịp.

Thế nhưng khi đến với nó có thể không thanh lịch cũng được, chợ là dân Thủ đô (nhưng ngày nay gọi là “hàng hóa Hà thành”) là đã có quy định rõ ràng, thì là chợ một sự ngầy ngậy.

Hoa nhài với không được coi là loại hoa của sự linh thiêng thành kính, mà thế nhưng chợ cũng ngưu ng cho sự quy định rõ ràng gian. Mùi thơm là hương là cät, màu trắng bên ngoài chợ là một chút đỏ duyên, rồi đến nhòa nhòa.

Làm gì có cái gì gọi là chợ hoa nhài khi không còn mùi thơm? Làm gì còn chợ Thủ đô khi không còn thanh lịch?

Vậy mà người ta vẫn khoe! Toát ra từ hai câu ca dao là một lời nói đầy được có pha một chút tráo. Nó là sự pha trộn của một kỹ thuật suy nghĩ rất khéo léo của những người nông dân, đành đành, kiên cường vô tội. Lời cũng có thể báo là một thế nhưng với, thế nhưng chợ cũng pha trộn nào là một nhiên có được từ một phẩm chất từ đó pha vào vùng đất này, và cũng một nhiên có quy định vĩnh vào với thiên nhiên.

Có nhä không, không vẫn có

Khi thì người ta buồn vì thế này nó phai tàn dần. Khi thoáng vui vì nó không bao giờ chết hẳn

Sä khoe mà nói đây vẫn bắt nguồn từ một hoàn cảnh lịch sử của thế. Nhiäu thế kỷ qua, Hà Nội luôn luôn bị xáo trộn. Cái lỗi của nó mang, mà những người pha trộn thêm vào quá nhiều. Chính người pha trộn của người đến Thủ đô sau những xáo trộn lịch sử là để mà cái bềnh từ hào häu huy.

'Ngôi nhà tôi thì tôi không nói thôi'

Tác Giả: Váng Trí Nhân

Thứ Bảy, 18 Tháng 9 Năm 2010 14:54

Hôm nay sẽ may mắn được sống trên đất thánh để làm giá đỡ cho ngôi nhà cùng quê và dân các vùng xa.

Còn ngôi nhà tôi chính xác là không nghĩ thôi. Trong thâm tâm, tôi gọi dân Hà thành “xà lữ” này thì ngôi nhà danh hi vọng Hà Nội là quá cao quý, mà không phải cái đem khoe, họ cứ mang ra dọa nạt thiên hạ.

Phải nhận là hiện tại cái xóm này tôi đang phải biến và biến những ngôi nhà tính đâu ra đấy. Câu ca Chàng thím... còn đang được lưu truyền theo cái nghĩa không hay của nó, chưa biết bao giờ mới thôi.

Còn chuyện Hà Nội thì thì sao? Cùng lúc nó được tôi nhìn từ các góc khác nhau. Khi thì ngôi nhà tôi buồn vì thấy nó phai tàn dần. Khi thoáng vui vì nó không bao giờ chết hẳn và vẫn đang được biến đổi thêm.

Dù đã nén lòng, song thông thoáng, mặt tôi thì buồn như thoáng vui rồi lại trào lên trong tâm tưởng, mới khi nghĩ đến nó.